

ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΟΛΝΑ

Η Ηλέκτρα
&
η Ιφιγένεια
ταλαιπωρούνται
ακόμη

FYLATOS PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Μαρία Χριστίνα Γκόλνα
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2022

Συγγραφέας: ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΟΛΝΑ

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανούδη © Fylatos Publishing

Μακέτα Εξωφύλλου: σύνθεση με ακρυλικά σε μουσαμά.
Title: "Let's dive in", (0.20x0.32), Athens, 2021.
Έργο της συγγραφέως.

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, των συγγραφέων, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-162-5

ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΟΛΝΑ

Η Ηλέκτρα & η Ιφιγένεια
ταλαιπωρούνται ακόμη

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXII

Στον Κώστα

*Τα γράμματα της, από τότες, ξεκινούσαν με το
“Ακριβέ μου, Κώστα...”*

Έγραφε με μολύβι.

*Σε μια κάρτα από πίσω, εκφρασμένα τα συναισθήματά της,
οι σκέψεις της, οι θυμοί της, οι ελπίδες της.*

Αυτή η κάρτα, ρότα στη ζωή μου.

Μαρία Χριστίνα Γκόλνα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ	9
2. BEAUX ARTS MANSION	23
3. ΜΕΣΟΤΟΙΧΙΑ	27
4. ΚΡΑΝΙΔΙ	37
5. ΤΡΟΧΑΛΙΑ	41
6. Η ΠΡΩΤΗ ΛΕΞΗ	53
7. Η ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΛΑΜΠΑ	59
8. ΤΙΠΟΤΑ ΤΡΑΒΗΧΤΙΚΟ	63
9. ΞΕΡΟΛΑΣ ΜΕ ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΣΤΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ	65
10. ΓΚΡΙ ΣΟΥΡΙ	69
11. ΣΕ ΕΙΔΑ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣ	71
12. ΗΛΕΚΤΡΑ	75
13. Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ	81
14. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ	85
15. ΣΤΟ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ	89
16. ΧΩΡΙΣ ΤΑΞΙΔΙΑ	93
17. ΚΟΛΟΚΥΘΟΚΕΦΤΕΔΕΣ	97
18. Η ΗΛΕΚΤΡΑ ΖΗΛΕΥΕΙ	99
19. ΧΙΘΡΟΥ	103
20. ΕΣΥ ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ;	107
21. ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΠΛΑ	113
22. ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ	117
23. ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΓΟΝΑΤΑ	121
24. Η ΗΛΕΚΤΡΑ ΔΕ ΜΕΝΕΙ ΠΙΑ ΕΔΩ	125

25. Ο ΑΓΓΕΛΟΣ	135
26. ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ	139
27. ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΣΩ	145
28. ΤΑ ΑΪΛΑ ΔΩΡΑ	149
29. ΚΑΜΒΑΔΕΣ	153
30. «ΔΕΙΞ' ΤΑ ΜΟΥ»	157
31. ΚΑΡΟΛΟΣ	161
32. ΟΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ	165
33. ΓΡΙΚΛΙΣ	171
34. Η ΤΑΒΑΝΟΒΟΥΡΤΣΑ	177
35. ΜΟΝΟΧΡΩΜΙΕΣ	181
36. ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ	183
37. ΤΟ ΕΤΕΡΟΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ ΔΩΡΟ	187
38. ΡΕΜΒΑΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗ ΣΟΥΖΑΝ ΣΟΝΤΑΓΚ Η' ΛΑΧΑΝΟΣΑΡΜΑΔΕΣ	199
39. ΧΩΡΙΣ ΑΓΚΑΛΙΕΣ	203
40. RENDEZ-VOUS ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ.	209
41. ΤΟ ΜΠΑΛ ΜΑΣΚΕ Η' «ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΩ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ»	211
42. AQUA DI GIO Η' ΤΑ ΠΡΟΙΚΙΑ	225
43. ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗΝ BRERA	231
44. ΜΕΤΟΧΕΣ	235
45. AGILE-LONDON	239
46. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ	243
47. ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΟΣ	247

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Ήταν το βράδυ που άρχισαν να πέφτουν λεπτές νιφάδες χιονιού. Ο Χρυσόστομος στάθηκε στη μισάνοιχτη μπαλκονόπορτα. Η σκέψη του ταξίδεψε στο βιβλίο του Πέτερ Χόε «Η Δεσποινίς Σμίλλα διαβάζει το χιόνι».

Ο Χρυσόστομος, αντιθέτως με τον συγγραφέα της Σμίλλα, δε διέθετε καμία περιγραφική δεξιότητα αναφορικά με τις νιφάδες χιονιού, πέραν από το να τις διακρίνει σε... λεπτές ή σε σχέδιο «πατσαβούρες». Μπορεί οι περιγραφικές ικανότητές του σχετικά με το... παρουσιαστικό του χιονιού να ήταν πενιχρές... κανείς όμως δεν μπορούσε να του στερήσει το προνόμιο να απολαμβάνει το χιόνι που στροβιλιζόνταν άηχα εκείνη τη βραδινή ώρα στην “ερωτική”.

Το επόμενο πρωινό, ο Χρυσόστομος, έχοντας ολοκληρώσει τον πρωινό διαλογισμό, κατέβασε την «Σμίλλα¹» από το ράφι· ένα από τα ελάχιστα βιβλία που είχε φέρει μαζί του στην «ερωτική», να φρεσκάρει τι στα διάλα έγραφε για το χιόνι ο Σκανδιναβός και είχε φέρει το βιβλίο στα “ευπώλητα” παγκοσμίως επί σειρά ετών.

1 Η Δεσποινίς Σμίλλα διαβάζει το χιόνι, Πέτερ Χόε, εκδ. Πατάκη 1995.

Στον διαλογισμό πάλι, τον έχει εισαγάγει η Ιφιγένεια, τον Χρυσόστομο. Ήταν ένα σούρουπο, που τα λέγανε κρεμασμένοι από τα μπαλκόνια τους. Εποχή Α΄ κορονοϊού. Είχαν μόλις ολοκληρώσει την κατασκευή μιας αυτοσχέδιας τροχαλίας, με συρματόσχοινο. Αυτό το συρματόσχοινο, που κρεμάνε οι νοικοκυρές στα μπαλκόνια, για να στεγνώνουν τα ρούχα τους, προσδοκώντας στην αρωγή των φυσικών στοιχείων της φύσης.

Ποια τεχνολογική καινοτομία θα μπορούσε να ανταγωνιστεί επιτυχώς... τον αέρα και τον ήλιο της Ελλάδας άλλωστε, σκέφτηκε προς στιγμήν ο Χρυσόστομος.

Ο Χρυσόστομος, η πικρή αλήθεια ήταν... ότι διέθετε στεγνωτήριο. Ρούχων. Αλλά αυτό ήταν ένα μυστικό που κράτησε αρκετές βδομάδες κρυφό από τη γειτόνισσά του, μέχρις ότου η Ιφιγένεια τον ρώτησε γεμάτη απορία, πού άπλωνε τα ρούχα του... διότι ο Χρυσόστομος διέθετε ΕΝΑ μπαλκόνι, ενώ η γειτόνισσά του, λόγω διαμπερούς διαμερίσματος, διέθετε πληθώρα μπαλκονιών, τα οποία και επιτελούσαν διαφορετικούς σκοπούς.

Παρότι, η Ιφιγένεια, δεν περηφανευόταν για τη δεξιότητα προσανατολισμού της· χρησιμοποιούσε τα μπαλκόνια ενστικτωδώς, αναλόγως της ηλιοφάνειας. Θα έλεγε κανείς... ότι η Ιφιγένεια εμφάνιζε μια γατίσια συμπεριφορά αναφορικά με τον ήλιο. Τον ακολουθούσε ως υπνωτισμένη.

Το μπροστινό μπαλκόνι λειτουργούσε ως φυτώριο, παραδείγματος χάριν!... Ανατολικό, μεσημβρινό, δυτικό; Δε χαμπάριαζε η Ιφιγένεια. Πάντως το χτυπούσε ο ήλιος. Το πλαϊνό πάλι, ενδεικνυόταν για άπλωμα μπουγάδας, γαρ διακριτικό, καθώς το χώριζε μια στενή πρασιά από τον τυφλό τοίχο της διπλανής οικοδομής. Όσο για το πίσω μπαλκόνι, καμίας συγκεκριμένης χρήσης, μέχρι την εμφάνιση του Χρυσόστομου, απλώς επιτελούσε τον άχαρο ρόλο, αυτόν της “απλής ύπαρξης” σε αυτόν τον πλανήτη.

Έτσι μια μέρα γνωρίστηκαν οι γειτόνοι. Βγήκε εκείνος, στο μοναδικό του μπαλκόνι, να μαζέψει την πολυπόθητη βιταμίνη D, άνοιξε την ξύλινη αναδιπλούμενη καρεκλίτσα... στρατηγικά, να εστιάζει στον ήλιο, ωσάν ηλιακός φούρνος, και θρονιάστηκε όμορφα, στο κλαρωτό πράσινο μαξιλάρι· όταν την είδε.

Η Ιφιγένεια δεν πολύ έβγαине σε αυτό το πίσω μπαλκόνι. Όμως μια μέρα στα απρόσμενα υιοθέτησε έναν γάτο, ο οποίος προαυλιζόταν σε αυτό, το όχι και τόσο προνομιακό μπαλκόνι. Και έτσι χάρη στον γάτο, ο Χρυσόστομος, γνωρίστηκε με την Ιφιγένεια.

Είχε βγει η Ιφιγένεια εκείνο το Σαββάτο, κραδαίνοντας ανά χείρας το ξύλινο σουηδικό σκουπάκι, με τις φυσικές τρίχες αλόγου, όταν τον είδε.

Η Ιφιγένεια δεν πρόσεχε και πολύ συχνά τους ανθρώπους... Όχι λόγω κάποιας μεγάλης μυωπίας, παρά επειδή ήταν τύπος... αλλού το μυαλό, αλλού το βλέμμα. Δηλαδή..., το βλέμμα και να σε έβλεπε, ΔΕ σε έβλεπε, μέχρι να αποφασίσει να σε δει ουσιαστικά.

Εάν δε σκόπευε να σε δει ουσιαστικά, η Ιφιγένεια ΔΕΝ έβλεπε... Γεγονός πασίγνωστο στις παρέες της, και για αυτό διόλου παρεξηγήσιμο εάν έπεφτες πάνω της, στη δημοσιά, και εκείνη καν δε σε χαιρετούσε. Χρήσιμο ήταν να τη χαιρετήσεις εσύ, πρώτος, εάν επιθυμούσες να ανταλλάξεις κουβέντες μαζί της. Διότι μπορεί η Ιφιγένεια να ήταν μια αφηρημένη καλλιτεχνική φύση, διέθετε όμως και χαμόγελο που έβαζε κάτω ασυζητητί τον αυγουστιάτικο αστραφτερό ήλιο του Αιγαίου.

Την είδε λοιπόν, εκείνο το πρωινό, ο Χρυσόστομος, και βιάστηκε να την καλημερίσει. Κοπέλα μπορεί να μη διέθετε, την εποχή της Α' καραντίνας, ο Χρυσόστομος· τρόπους όμως διέθετε πολλούς και καλούς.

Εκείνος ακόμη με τη φόρμα την γκρι, τη μια από τις εκατό πενήντα γκρι που διέθετε. Το δεδομένο της, κατά 95% γκρι χρω-

ματος γκαρνταρόμπας του, ήταν κάτι που “έδωσε” πανεύκολα στην πασιονάρια του οικολογικού κινήματος, που εθεάθη στο μπαλκόνι, φορώντας καμαρωτά, λουλουδάτη πιτζάμα, παλαιότητας ετών έξι, με δαντελένιο αμάνικο που σχεδόν ισοφάριζε την ηλικία του Χρυσόστομου.

Δηλαδή εάν ο Χρυσόστομος ήταν ετών τριάντα έξι, το αμάνικο της Ιφιγένειας μετρούσε ήδη εικοσιοκτώ περιστροφές γύρω από τον ήλιο.

«Και πώς το θυμάσαι αυτό;» ρώτησε ο Χρυσόστομος περισσότερο από ευγένεια παρά από ειλικρινές ενδιαφέρον.

Η Ιφιγένεια το θυμόταν το «28» σαν να της το είχαν χτυπήσει τατουάζ στο μπράτσο το σμιλεμένο. Μπορεί να μην πρόσεχε ανθρώπους στο διάβα της, μπορεί να ξεχνούσε τα ονόματα των συνομιλητών της, αυτομάτως, την ώρα που κάποιος της συστηνόταν..., χρονιά όμως που είχε αγοράσει ρούχο, η Ιφιγένεια δελησμόνησε ποτέ. Ποτέ.

«Είναι απλό. Μια ημερομηνία για να τη θυμάσαι, αρκεί να τη συνδέσεις με μια οπτική εικόνα» αποκρίθηκε.

Η Ιφιγένεια ήταν «μανούλα» στις εικόνες. Τις θυμόταν όλες. Με γεύσεις, ήχους, χρώματα και αισθήσεις· λίγο στις γεύσεις... το έχανε, αλλά τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά, αρκούσαν για να θυμηθεί ότι το αμάνικο το είχε αγοράσει στο λύκειο, από τα εσώρουχα του Marks & Spencer, για να το βάλει ως «εξώρουχο» σε κάποια έξοδο.

Και παρότι η πωλήτρια, της είχε υποδείξει διακριτικά ότι αυτό ήταν «εσώρουχο», η Ιφιγένεια, προχώρησε σε κίνηση στρατηγικής· αγοράζοντας και την υπόλοιπη συλλογή των νεγκλιζέ, καθώς τα είχε βρει πρωτότυπα για «εξώρουχα» σε τιμή συμφέρουσα για την οικονομική της κατάσταση.

Μάλιστα έκανε και την απόσβεση ολοσχερώς, λίγα χρόνια αργότερα, εμφανιζόμενη σε γαμήλια τελετή με το μαύρο νεγκλιζέ και την πλάτη να χάσκει ξεδιάντροπα μέσα από τα χιαστί κορδόνια.

«Να το! Να μη στο περιγράφω και βαριέσαι», το έδειξε στον Χρυσόστομο, από τα μπαλκόνια, το εξώρουχο – εσώρουχο, που δυο δεκαετίες πίσω στο παρελθόν, κόλασε μια και έξω και τον γαμπρό, και το εκκλησίασμα... πράγμα που καθόλου δεν είχε στο μυαλό της, η Ιφιγένεια, απλά έτυχε.

Διότι δεν ήταν καταφερτζού, η Ιφιγένεια. Ήταν όμως προχώ, χαρακτηριστικό που πολύ συμπαθούσε ο Χρυσόστομος, και ήταν και ένας από τους λόγους που είχαν γίνει φίλοι καρδιακοί, παρά τη διαφορά των δέκα βαρβάτων ετών αναμεταξύ τους.

Έτσι, μέσω των νεγκλιζέ, έμαθε τον μηχανισμό, ο Χρυσόστομος, να θυμάται χρονιές συνδυάζοντας εικόνες με οτιδήποτε επιθυμούσε να απομνημονεύσει.

Και ήταν κάτι διαφορετικό για εκείνον, που όλα τα έπαιζε στα δάχτυλα... πατώντας τα πλήκτρα στον υπολογιστή του, στέλνοντας άμεσα συνδέσμους “links” στην Ιφιγένεια, μόλις εκείνη εξέφραζε κάποια απορία αναφορικά με το ψηφιακό σύμπαν. Συνήθως, η Ιφιγένεια, λάμβανε λήμματα από τη Βικιπαίδεια², που της είχε μεγάλη αδυναμία ο Χρυσόστομος.

2 Wikipedia ένα συλλογικό εγκυκλοπαιδικό εγχείρημα που έχει συσταθεί στο Διαδίκτυο, παγκόσμιο, πολύγλωσσο, που λειτουργεί με την αρχή του [Wiki](#). Η Βικιπαίδεια έχει ως στόχο να παρέχει ελεύθερα επαναχρησιμοποιήσιμο περιεχόμενο, με αντικειμενικά και επαληθεύσιμα στοιχεία, που ο καθένας μπορεί να τροποποιήσει και να βελτιώσει.

Ήταν και ένας άλλος λόγος που συμπαθούσε ο Χρυσόστομος την Ιφιγένεια. Ήταν δεκτική και ανοιχτόμυαλη· λίγο αφηρημένη για τα γούστα του, εάν λέμε τώρα, ήταν στο πλαίσιο των ηλικιακών ορίων, που του είχε θέσει η μάνα του, πριν πεθάνει. «Καλό κορίτσι να είναι, και ΟΧΙ πάνω από δέκα χρόνια διαφορά, προς τα κάτω! Χρυσόστομε». Τον συμβούλεψε η μάνα του, έναν μήνα πριν εγκαταλείψει για πάντα αυτόν τον μάταιο κόσμο, γνωρίζοντας, μια χαρά, την ψυχροσύνη του κανακάρη της. Ο “κανακάρης” της δεν είχε όρια στις γνώσεις. Τα εξερεννούσε όλα. Ο-Λ-Α. Από “γλώσσες” προγραμματισμού, μέχρι γλώσσες ανθρώπινες.

Στο διά ταύτα, μόλις είχε μετακομίσει σε αυτό το σχετικά ανήλιθο διαμέρισμα, μιας και το μόνο που τον απασχολούσε ήταν το να αλλάξει χώρο διαμονής.

Και προς το παρόν, ακόμη και αυτή η πόλη... του έμοιαζε “αρκετή” αλλαγή, για να είναι ερμητικά κλεισμένος σε ένα δωμάτιο, μπροστά σε έναν υπολογιστή, με τα χέρια κολλημένα στο πληκτρολόγιο και τα ακουστικά μονίμως στα αυτιά. Τα ακουστικά, του επέτρεπαν να πληκτρολογεί απρόσκοπτα συνομιλώντας παράλληλα με ανθρώπους, διασκορπισμένους σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Καθότι ο Χρυσόστομος είχε στήσει μόλις, την τρίτη του, εταιρεία υψηλής τεχνολογίας.

Αυτές όμως ήταν λεπτομέρειες που δεν ενδιέφεραν την Ιφιγένεια. Ευτυχώς! και για τον Χρυσόστομο, διότι κάποτε... όταν μια περιστασιακή γειτόνισά του, σε κάποιο ξενοδοχείο, στο Κρανίδι, άκουσε, λόγω ανεπαρκούς ηχομόνωσης, ολόκληρη τη συνομιλία του με στέλεχος της εταιρείας του· ο Χρυσόστομος σκέφτηκε σοβαρά εκείνο το αυγουσιάτικο βράδυ, να την «ξεπαστρέψει” τη γειτόνισσα του ξενοδοχείου, διότι ήταν και κάπως κρυψίνοος με τις γυναίκες και, δε θα έλεγε κανείς, ότι τις εμπιστευόταν και τυφλά.

Γενικά, δεν έμπλεκε τα συναισθηματικά, και τις δουλειές, ο Χρυσόστομος. Ή έτσι έλεγε. Ή καλύτερα... έτσι νόμιζε πως έλεγε. Πάντως κρυψίνοος ήταν. Ήταν. Γεγονός που αποδεικνυόταν επαρκώς, καθώς κανείς στη δουλειά του, δε γνώριζε το ακριβές συναισθηματικό στάτους του. Δεδομένο απίστευτα διασκεδαστικό για τον ίδιο τον «μάγο των όγκων δεδομένων», όμως...

Η Ιφιγένεια όμως γνώριζε περισσότερα. «Μα καλά...» του είπε, ένα βράδυ εν μέσω καραντίνας, «γιατί να θέλεις να τη σκοτώσεις την κοπέλα, που λόγω λουμπάγκο, ξαγρυπνούσε στο κρεβάτι της, ακούγοντάς σε, άθελά της, να μιλάς διαπασών για τα λογιστικά θέματα της εταιρείας; Είναι αυτός λόγος για φονικό;!» τον ρώτησε εντελώς απορημένη, με διάπλata τα καστανά της μάτια, όπως έκανε η Ιφιγένεια όταν δεν κατανοούσε επακριβώς το σκεπτικό του συνομιλητή της.

Μάταια, ο Χρυσόστομος, προσπαθούσε να της εξηγήσει, με απλά λόγια, την έννοια των αλγορίθμων³. Η Ιφιγένεια δε σκάμπαζε από αυτά. Τότε τον κοιτούσε με το ίδιο απορημένο βλέμμα. Ακριβώς όπως όταν της εκμυστηρεύτηκε τον μύχο λογισμύ του, να σκοτώσει την ωτακούστρια του ξενοδοχείου στο Κρανίδι.

Είχε πάει και η Ιφιγένεια, το πάλοι ποτέ, στο Κρανίδι και το συμπαθούσε πολύ. Την ενθουσίαζε το συναπάντημα των διαφορετικών ηλικιών, στα τοπικά καφέ. Και δίχως δεύτερη σκέψη, βάλθηκε να αραδιάζει στον Χρυσόστομο, ονόματα από καφετέριες εκεί, και τι της είχε κάνει «κλικ» από αισθητικής άποψης.

3 Αλγόριθμος ορίζεται μια πεπερασμένη σειρά ενεργειών, αυστηρά καθορισμένων και εκτελέσιμων σε πεπερασμένο χρόνο, που στοχεύουν στην επίλυση ενός προβλήματος.

Ήταν ένα βράδυ, που είχε βάλει να ακούσουν την Κάλλας. Αν ήταν δίσκος πικάπ, θα τον είχε λιώσει, η Ιφιγένεια, σκέφτηκε ο Χρυσόστομος, που παρότι δε διέθετε, λόγω ηλικίας, βινύλια, διέθετε ένα κάπως ειρωνικό χιούμορ που “έστελνε”, με το γάντι, τον συνομιλητή του, αδιάβαστο.

Προτίμησε παρόλα ταύτα να μην εκθέσει, τη γειτόνισσα του, στο καυστικό χιούμορ του, και αντ’ αυτού μουρμούρισε μια βεβιασμένη καληνύχτα, κατευθυνόμενος προς την κρεβατοκάμαρά του, την αναβαθμισμένη πλήρως, με το πάλοι ποτέ, κρεβάτι της Ιφιγένειας, το διπλό.

Το Κρανίδι ήταν μια ιστορία, δίχως τέλος, για τον Χρυσόστομο. Που την κουβαλούσε μαζί του, ως νοερό μπαγκάζι, όσες μητροπόλεις και εάν είχε αλλάξει. (Και ήταν και ο βασικός λόγος που βρισκόταν πλέον στην «Ερωτική».)

Όπως ακριβώς, ήταν και το διπλό κρεβάτι της Ιφιγένειας, μια ιστορία δίχως τέλος που της έβαλε τέλος, στη Β’ καραντίνα η Ιφιγένεια, όταν αποφάσισε πως το συγκεκριμένο κρεβάτι όφειλε να ξεμονταριστεί και να μεταφερθεί, διαμέσου του κοινόχρηστου ανοίγματος από την άλλη πλευρά. Και έτσι και έγινε.

Εν ριπή οφθαλμού, η Ιφιγένεια, ξέλυσε το κρεβάτι στα βασικά του μέρη, και μέσα σε λιγότερο από τέταρτο της ώρας, ο Χρυσόστομος, είδε αποσβολωμένος, να περνούν, στο διαμέρισμά του, δύο τραβέρσες, δύο ποδαρικά, και τέσσερα ζεύγη χοντρών βιδών, μαζί με ένα γαλλικό κλειδί, που όφειλε ο βιρτουόζος του ψηφιακού προγραμματισμού, να μοντάρει εκ νέου.

Δεν τόλμησε να της αναφέρει, ο Χρυσόστομος τα δικά του «κρεβάτια» και τις εμπειρίες του, πάνω σε αυτά. Ούτε καν να της εκμυστηρευτεί ότι διέθετε φοβερά γερή μνήμη και τα θυμόταν Ο-Λ-Α, όλα όσα επιτελούνταν πάνω σε κρεβάτι, διότι σεβόταν τη διαφορά ηλικίας του, με την Ιφιγένεια.

Η Ιφιγένεια ολίγον τον είχε αναλάβει ως το παιδί που δεν είχε, παρότι ο Χρυσόστομος, καμία τέτοια ανάγκη δεν εξέφρασε να παίζει το «παιδί» μιας άτεκνης γυναίκας. «Ας το προγραμματίζε καλύτερα», σκέφτηκε, όταν εκείνη του ανέφερε, πάνω πάνω, πως παιδιά δεν προέκυψαν στη ζωή της, παρά τις όπρες, τις σπουδές, τις καλλιτεχνίες και τα συναφή.

Όμως, ο Χρυσόστομος ήταν διακριτικός, ΜΟΝΟ στους τύπους, με τους ανθρώπους που τους χώριζε ολόκληρη δεκαετία. «Ας πρόσεχε η Ιφιγένεια» μουρμούριζε ολίγον υπεροπτικά. «Τόσοι άντρες πέρασαν. Τόσα της τάξανε. Μόνο εκείνη απουσίαζε από τον αλγόριθμο της ευτυχίας, ορισμένων. Εκείνη όμως... ήθελε άλλα».

«Την έφαγαν τα υπαρξιακά της ερωτήματα» θα μουρμούριζε η μάνα του. Ήταν σίγουρος γι' αυτό ο Χρυσόστομος. Διότι τη μάνα του, την ή-ξε-ρε. Τις γυναίκες μπορεί να μην τις καταλάβαινε πλήρως, όμως τη μάνα του τη γνώριζε ενδελεχώς. Και η Μαρίκα, αν ήξερε την Ιφιγένεια, αυτό θα της έλεγε, καθισμένες αντικριστά, εάν... στον θάλαμο του νοσοκομείου, όπου νοσηλευόταν στα τελευταία της... «Ιφιγένεια, δε βλέπεις μπροστά σου!» θα τη μάλωνε... αλλά πού η Ιφιγένεια...

Προς το παρόν όμως, διάνυαν ακόμη, τον μήνα Απρίλη της Α' καραντίνας. Ο Χρυσόστομος εξακολουθούσε να κοιμάται πάνω σε ένα αερόστρωμα. Δεδομένο που ανάλαφρα “έδωσε” στην Ιφιγένεια, μετά την επιτυχή παράκαμψη του σκοπέλου περι ύπαρξης στεγνωτηρίου.

«Μα καλά, διαθέτεις στεγνωτήριο... και δε διαθέτεις κρεβάτι;!» τον ρώτησε εκείνη, και έκανε να σταυροκοπηθεί, αλλά το μάζεψε εγκαίρως. Δεν της το επέτρεπε αυτό ο ορθολογισμός της. Ο ίδιος ορθολογισμός που συνέβαλε στη γένεση της οικολογική της συνείδηση.

Αυτή, η... πουριτανική οικολογική συμπεριφορά της Ιφιγένειας, που ο Χρυσόστομος θεωρούσε ότι οφειλόταν στην απουσία σεξ· είχε σταθεί δράκοντας με δαμόκλειο σπάθα, μπροστά του, κάνοντάς τον να καταπιεί για μερικούς μήνες την απλή έκφραση «Εμ... Ιφιγένεια... ξέρεις, διαθέτω στεγνωτήριο», όταν εκείνη προσφέρθηκε ευγενικά να του περάσει από το μπαλκόνι μια απλώστρα, «για να απλώνει όλες τις αποχρώσεις του γκρι».

«Τηλεόραση δε βλέπει, οι αποχρώσεις του γκρι όμως, δε διέφυγαν της προσοχής της» τσίνησε ο, εσωτερικά ειρωνικός, Χρυσόστομος σε εκείνο το σχόλιό της· αμελώντας ότι η Ιφιγένεια, όραση... για όλες τις αποχρώσεις των χρωμάτων διέθετε μετά χειρουργικής δεξιότητας· γεγονός που οδηγούσε μπογιατζήδες να διαρρηγνύουν εκστασιασμένοι... τις χρωματικές τους βεντάλιες, εμπρός της.

Και έτσι αρχές Β' καραντίνας, ο Χρυσόστομος βρέθηκε να διαθέτει, στην «ερωτική», απρόσμενα πέρα από στεγνωτήριο... και διπλό κρεβάτι.

Η Ιφιγένεια, στο εντωμεταξύ είχε πάρει τις αποφάσεις της. Θα ξανακατέβαινε Αθήνα. Το ήθελε. Το ήθελε αρκετά χρόνια. «Αυτό το όνειρο σου... είναι σχεδόν συνομήλικο με το αμάνικο μπλουζάκι σου», την πείραξε μια μέρα ο Χρυσόστομος, όταν εκείνη βράζοντας από θυμό, τον ενημέρωσε, ότι: «Δεν πάει άλλο, κατεβαίνω Αθήνα». Και αποφάσισε ότι το διπλό κρεβάτι της, μια χαρά θα βόλευε τον Χρυσόστομο και τις «αθλοπαιδιές» του..., πρόσθεσε με αμέριστη αβρότητα.

Ο Χρυσόστομος... αμφέβαλε εάν η μάνα του θα είχε υπάρξει τόσο «προχώ», ώστε να παραχωρεί κρεβάτια στον «κανακάρη» της, αλλά πλέον δε γινόταν και να τη ρωτήσει..., καθότι η «μητέρα» αναπαυόταν τον αιώνιο ύπνο, και η επικοινωνία ήταν ανέφικτη. Ή έτσι νόμιζε τότε ο Χρυσόστομος.

Πέραν της διαφοράς δέκα ετών, η Ιφιγένεια και ο Χρυσόστομος μοιράζονταν αναμνήσεις από διάφορα μέρη του κόσμου.

Αναμνήσεις από φαγητά, η Ιφιγένεια. Αναμνήσεις από γυναίκες, ο Χρυσόστομος. Απορούσε ο Χρυσόστομος πώς και δεν ήταν τίποτα «γεματούλα» η Ιφιγένεια· διότι... φυσιολογικές, ονόματα, ζώα, φυτά, δε θυμόταν η Ιφιγένεια, αποχρώσεις και φαγητά, πάλι... δεύτερος Τσελεμεντές.

Μάλιστα!

Ο Χρυσόστομος ήταν μαιλένιαλ⁴..., όμως τον κύριο Τσελεμέντε⁵ τον γνώριζε μια χαρά! Να είναι καλά η μάνα του, που ήταν τεχνίτρα μεγάλη στα φαγητά, και από 'κείνην πήρε, και ήταν και αυτός τεχνίτης με τη σειρά του.

Καλά..., τεχνίτης ήταν σε όλα του, ο Χρυσόστομος. Πολυτεχνίτης. Όμως ήταν και “χαμηλών τόνων”. Τα τάλαντά του, τα γνώριζαν ελάχιστα.

Η Ιφιγένεια από την άλλη... ήταν “υψηλών τόνων”... είπαμε... Διαπασών η Μαρία Κάλλας, πλημμύριζε άθελά της, και το εργένικο διαμέρισμά του, κάτι πρωινά Κυριακής. Ευτυχώς ο Χρυσόστομος σηκωνόταν, ανεξαρτήτως καθημερινής ήσχόλης, από τα χαράματα. Εξού και δεν τον ενοχλούσε η όπερα, χαράματα κάθε Κυριακή. Περισσότερο ήταν σημάδι ότι η γειτόνισσά του είχε σηκωθεί με ελαφρά κατάθλιψη. Όπερα και κατάθλιψη «αλαμπρατσέτα», η Ιφιγένεια...

4 Γεννημένοι 1981- 1996

5 Νικόλαος Τσελεμεντές γράφει τον πρώτο στα ελληνικά, οδηγό συνταγών μαγειρικής, επηρεασμένος από την γαλλική κουζίνα.

Όπως και τα φαγητά. Εάν η Ιφιγένεια έφτιαχνε, διπλές, τις μηλόπιτες, ήταν δύο οι λόγοι. Πρωτίστως, ευθυνόταν η κατάθλιψη. Δευτερευόντως, ευθυνόταν η αφηρημάδα της. Μηλόπιτα, αμερικάνικου τύπου, ξεκινούσε να κάνει επειδή την ανακάλεσε τη γούση της μηλόπιτας στα Μακντόναλντ, τον περασμένο αιώνα...

Τσουπ! ξεκινούσε να φτιάξει και εκείνη εφάμιλλη... Μόνο που αγνοούσε ότι μια παγωμένη σφολιάτα δε γίνεται μηλόπιτα με το έτσι θέλω, και ότι αντιθέτως χρειάζεται δυο ώρες να ξεπαγώσει, και να το σκεφτεί... εάν θέλει να γίνει μηλόπιτα... η σφολιάτα.

Δεν το βάζε κάτω η καταθλιπτική Ιφιγένεια. «Παντοδύναμη ε!... παντοδύναμη» την πείραζε στοργικά ο θεραπευτής της. Παντοδύναμη, ναι! Η Ιφιγένεια, ξεκινούσε και δεύτερη, βίγκαν, αυτήν τη φορά, μηλόπιτα, επειδή ήταν και βίγκαν τα τελευταία χρόνια η Ιφιγένεια.

«Μπορεί τα χρονάκια της, να τα έχει» μονολογούσε εσωτερικά πάντα, ο διακριτικός Χρυσόστομος, «όμως από ευαισθησίες σκίζει η Ιφιγένεια... Κοίτα μάνα...», σκεφτόταν να εξομολογηθεί στη μάνα του, «... Μεγαλούτσικη είναι... έχει όμως ΚΑΙ ευαισθησίες. Έχει και ευαισθησίες, μάνα. Νομίζω θα τη συμπαθούσες. Εάν και τη γνώριζες...» μονολογούσε ο Χρυσόστομος.

Η Μαρίκα όμως παρέμενε ακλόνητη στις πεποιθήσεις της περί Ιφιγένειας. «Τη φάγανε οι ευαισθησίες, Χρυσόστομε, όπως και εσένα θαρρώ...»

«Έλα, βρε μάνα τώρα, έλα...» πήγαινε εκείνος να αντιμιλήσει τεντώνοντας τα χέρια διάπλατα στον αέρα, από το πληκτρολόγιο, να ξεμουδιάσουν.

«Τι έλα... έλα, τώρα... Τα ξέχασες τα κατορθώματά σου, στα Λονδίνα!» τον κάρφωνε, η Μαρίκα.

‘Οχι... τα θυμόταν τα «Λονδίνα» ο Χρυσόστομος, μια χαρά τα θυμόταν. Τότε που ευελπιστούσε να ντυθεί γαμπρός. Γαμπρός με τα όλα του. Τέτοια κίνηση ματ, θα τη ζήλευε όλο το λεκανοπέδιο... Μην πω και λίγο παραπέρα... Αλλά ήταν, είπαμε, κρυφίνοος ο Χρυσόστομος.

Τρεις άνθρωποι έμαθαν για εκείνο το κατόρθωμά του. Και ήταν μεγάλο. Μεγαλύτερο και από την εξαγορά της εταιρίας. Τρεις άνθρωποι, και η μάνα του. Αυτή μάλλον ενστικτωδώς το κατάλαβε επειδή τον είχε γεννήσει. Διότι αυτός «κιχ» δεν έκανε για το στραπάτσο.

Οι άλλοι ήταν... ο Πάνος, που το βίωσε σε ζωντανή αναμετάδοση, Λονδίνο – Αθήνα, το στραπάτσο, και κόντεψε να πάει από καρδιακό, κατά τη διάρκεια της αναμετάδοσης.

Δεύτερη η Ιφιγένεια, να είναι καλά η καραντίνα, που ευνόησε τα βράδια «μετά τσαγιού και συμπάθειας».

Και η τρίτη... τρίτη ήταν... η περί ου ο λόγος... η Δανάη, που ο Χρυσόστομος ήθελε να πάρει εις γάμου κοινωνιάν... Τέτοιο πράγμα όμως δεν έγινε τότε στα «Λονδίνα». Έγιναν όμως χειρότερα πράγματα, αργότερα στα «Παρίσια».

Η Δανάη ένα πρωινό, που ‘κείνος βρισκόταν στο Παρίσι σε συνέδριο..., χρόνια μετά..., χρόνια αφότου είχε ξεκολλήσει από το να ξεροσταλιάζει κοιτώντας τις «θεσπέσιες» φωτογραφίες της, για χάρη των τριών χιλιάδων ακολούθων⁶, πλην εκείνου, του κρυφού φόλλουερ-στόκερ, με τίτλους... «Πρωινό στον Σηκουάνα», «Μεσημεριανό στο Κινγκ Τζορτζ», «Βραδινό στην πλας Βαντόμ», «Ώρα μηδέν στο TGV⁷», ... εκείνο ΤΟ

6 Φόλλουέρς, followers / Stalker = κρυφός θεατής

7 Train de grande Vitesse: τρένο υψηλής ταχύτητας

ΙΔΙΟ πρωινό, που συνειδητοποίησε ότι είχε επιτέλους επιστρέψει στο Παρίσι που το γνώριζε σαν την παλάμη του, πολύ πριν την ινσταγκράμερ⁸...

Εκείνο ακριβώς το πρωινό, ο Θεός, βαρέθηκε να είναι απλά Θεός, και είπε να του κάνει πλάκα, του Χρυσόστομου. Και του έκανε.

Του πήρε το Παρίσι, και από τυπικό γκρι Παρίσι του Φλεβάρη... το έκανε Παρίσι που... «δεν 'πα να γαμηθείς και εσύ, και ο γρύλος σου». Και τον έκανε, τον Χρυσόστομο, να νιώθει ένα με τους κυβόλιθους τους γκρι, που βρίσκονται εγκιβωτισμένοι τακτικά, εκατέρωθεν του Σηκουάνα. Έναν τέτοιο... κυβόλιθο, τον έκανε τον Χρυσόστομο, ο Θεός.

Η Δανάη είχε μόλις παντρευτεί. «Μπαμ, μπαμ, μπαμ». Εν ριπή οφθαλμού.

Οι ευαισθησίες του Χρυσόστομου, οι γνώσεις του περί προγραμματισμού, οι ατελέσφορες προσπάθειες, οι αξέχαστες εκπλήξεις, όλα αυτά... άδειασαν ολοσχερώς και αδιακρίτως, ένα πρωινό του Φλεβάρη, μέσα στο ποτάμι.

Ο Σηκουάνας έμοιαζε ξαφνικά παραπόταμος του Κηφισού. Καμιά αίγλη. Καμιά. Έφυγε για το αεροδρόμιο, βαρύς, από αυτό το αναπάντεχο, που κανένας αλγόριθμος δεν είχε προβλέψει.

Χαιρέτησε με μια αδερφική σιωπηλή αγκαλιά τον συνάδελφό του, και χώθηκε στο αεροπλάνο. Παρίσι – Αθήνα. Καμιά φωτογραφία δε βγήκε εκείνο το πρωινό στους αιθέρες.

8 | Ινσταγκράμερ, χρήστης της ψηφιακής πλατφόρμας Instagram